

Ne felejtsük október hatodikát

Ne akarjunk takargatni bűnt és hibát:
Ne felejtsük hát október hatodikát....
Mert 48-ban megragadni mindent egyszerre akartunk.
S nem volt türelmünk, erőnk és fegyelmünk,
 hogyan tanultunk haladni.

S ne feledjük, ha már úgy alakult,
hogyan akkor, mégis, abban a léghőben,
voltak, kik szavukat tartották, ha bele is haltak:
mint az aradi tizenhárom, kiknek sorsán
több ezren osztoztak és névtelen maradtak.

Itt hagyva árvát, özvegyet, sebesülteket.
A szabadságért? Tévedtek, súlyosan tévedtek,
mert az csak belül létezhet, ott növekedhet.
Ott lehet békében nevelni, s megvárni,
hogyan a belső tartás, tudás és egység sugározzon ki,
mi ellen sereg, kard és ágyú pusztán gyilkolhat,
 értelmetlenül, de nem hathat,
s mi ellen hiába vonult volna *Paszkevic*s hada.

S mindez hit, mély hit nélkül nem megy.
Könnyebbik útnak látszott, de
sebeket, lelket és testet, kapva és osztva,
a másik létét elvéve, magunkét eladva,
- az igazi szabadságot a gyilkos harc ellopta!
A legyőzött úgy vélte, hogy elvették tőle,
s a másik, az elvevő, pedig nem kapott belőle.

És még ma is tart a fölépülés, a gyógyulgatás.
A hegek maguk is érzékenyek,
és minden október 6-án emlékeztetnek,
ha változnak az idők, ...fájva jeleznek.

Nem, nem felejthetjük október 6-át.
 (20231006. - zsgy.)